

Arrest

nr. 292 212 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 276 976 van 2 september 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 21 november 2022 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit.

1.5. Op 6 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2023 werd ingediend door:
(...)"*

Betrokkene vroeg op 21.11.2023 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B.A., A. (...) ((...)), van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene diende op 11.01.2022 reeds een eerste aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 17.06.2022 geweigerd. Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring werd op 02.09.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenzaken (arrest RvV n° 277 599).

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort afgegeven op 24.09.2021 te Straatsburg zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *« attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 17765/2021 dd. 03.09.2021 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt afgegeven op 24.09.2021 te Straatsburg dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Bewijzen van tijdelijk verblijf van betrokkenes op hetzelfde adres als de referentiepersoon in E. (...) in het arrondissement S. (...): facturen in de periode oktober 2020 - augustus 2021 op naam van betrokkene; kaart van het openbaar vervoer van S. (...) van 20.01.2021, attestation d'hébergement dd. 20.09.2021; gas contract op naam van de referentiepersoon; Covid19 test op naam van betrokken dd. 05.08.2021. Echter uit het administratieve dossier kan niet worden afgeleid wanneer betrokkene de Schengenzone binnenkwam. Uit het dossier kan enkel worden afgeleid dat hij in juli 2018 een visum type C aanvraag bij het Franse consulaat, hetgeen werd geweigerd. Een tijdelijk verblijf in 2020/2021 op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Frankrijk heeft niet automatisch tot gevolg dat hij daar ook ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.*
- *Een document van een Marokkaanse bank waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 19.06.2016, 2000 euro ter beschikking van betrokkene maakte. Deze eenmalige geldtransactie van 6 jaar geleden is op zich te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op dit bedrag aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat het geld aangewend werd voor overige doeleinden.*

- *Attestation de prise en charge (n° 47/22 dd. 15.11.2022), waarin de lokale autoriteiten van B.B. (...) verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Rekeningen uittreksels (met geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene), facturen, inschrijving Basic Fit op naam van de referentiepersoon die allen dateren van na zijn aankomst in België zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Administratief attest n° 29 dd. 20.01.2022 waarin de lokale autoriteiten verklaren dat betrokkene in Marokko geen vast inkomen heeft en geen beroep uitoefent op het grondgebied van het arrondissement B.B. (...). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert minstens 2021 Marokko heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.*
- *Attestation de revenu n°31873/2022 dd. 2012.2022 waarin wordt verklaard dat betrokkene in 2017 geen inkomsten had in Marokko. Echter uit het administratieve dossier kan niet worden afgeleid wanneer betrokkene de Schengenzone binnenkwam, zodat de relevantie van het feit dat hij in dat jaar geen inkomsten zou hebben gehad in Marokko, niet duidelijk is. Bij zijn (geweigerde) visumaanvraag in juni 2018 verklaarde hij nog ten aanzien van de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko economisch actief te zijn als handelaar.*
- *Huurovereenkomst in België op naam van betrokkene en de referentiepersoon.*
- *Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon: arbeidscontract en loonfiches voor 2021 en 2022.*
- *Bewijzen van aansluiting bij de mutualiteit op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
- *Attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële uitkeringen ontvangen.*

Betrokkene en de referentiepersoon hebben dus niet afdoende kunnen aantonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene op 11.01.2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.01.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.06.2022 dat hem op 21.06.2022 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Dit beroep werd overigens op 02.09.2022 verworpen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 11.01.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging met zijn Spaanse broer op grond van artikel 47/1, 2°. Deze aanvraag werd op 17.06.2022 geweigerd. Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenzaken (arrest RvV n° 277 599). Ondanks dit arrest diende betrokkene al op 21.11.2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij grotendeels dezelfde stukken werden voorgelegd als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Dat verzoeker veel documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij ten laste is en deel uitmaakt van het gezin van zijn Spaanse broer.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele alsook materiële motiveringsplicht.

10.2. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 47/2 zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft heel wat nieuwe documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk ten laste is van zijn broer. Zo heeft hij drie verschillende attesten bijgebracht van onvermogen uit Marokko waarin staat geattesteerd dat verzoeker niet over enige inkomsten beschikt, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, gaat het hier niet om verklaringen op eer en hebben deze attesten geen gesolliciteerd karakter. Het betreft hier officiële documenten van de administratieve en bevoegde overheden in Marokko die bevestigen dat verzoeker zonder enige inkomsten, van welke aard dan ook is. Deze attesten werden afgeleverd na onderzoek. Deze attesten kunnen dan ook niet zonder meer terzijde worden gezet.

Er is geen reden voor verwerende partij om te twijfelen aan de inhoud van deze attesten of deze te degraderen tot verklaringen op eer.

De feitelijke situatie van verzoeker en zijn band met zijn broer is goed gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij verwijst o.a. naar zijn verklaring d.d. 01/03/2022:

“U zult zien aan de hand van de documenten in mijn dossier, dat ik documenten heb van zowel Frankrijk als van Marokko. Dat komt door het feit dat ik samen met mijn broer in Marokko heb gewoond, vooraleer hij naar Frankrijk vertrok. Vervolgens ben ik achtergebleven in Marokko tot in 2019, wanneer ik naar Frankrijk was gekomen, waar ik opnieuw mij heb gevoegd bij mijn broer, de heer B.A., A. (...), op het adres (...) E. (...) in Frankrijk. Wij vormden daar een gezin, en was ik ten laste van mijn broer, zoals voordien in Marokko, en tevens zoals nu het geval is hier in België

Ik ben samen met mijn broer verhuisd naar België in september 2021. Sindsdien wonen we ook hier samen. Hij werkt in Frankrijk en huurt hier een woning. Hij beschikt aldus over voldoende inkomen, en ik sta ten laste van hem.

Mijn broer en ik woonden ook samen in Marokko vooraleer hij naar Frankrijk was gekomen, en later volgde ik hem zelf ook naar Frankrijk, en van Frankrijk zijn we samen naar België gekomen. Ik heb altijd deel uitgemaakt van zijn gezin.

Om mijn verblijf in Frankrijk te staven heb ik u enkele documenten gestuurd, zoals een attest van woonst, medische documenten, tramabonnement, telefoonabonnement, en bewijzen van coronatesten. Ik heb in Frankrijk ook mijn Marokkaans paspoort moeten vernieuwen bij het Marokkaans consulaat waarvan ook het bewijs voorligt.

Sinds we in België verblijven, hebben wij nooit gebruik gemaakt van de sociale instellingen. Ik voeg bij mijn dossier een attest van het OCMW bij waaruit blijkt dat ik nooit steun heb gekregen van hen.

Ik zou graag willen vragen of mijn dossier positief te willen beoordelen nu ik altijd al afhankelijk ben geweest van mijn broer en ik deel uitmaak van zijn gezin. "

Er werd een nieuw attest voorgelegd van het gemeentebestuur in Marokko d.d. 15/11/2022 waarin na een onderzoek wordt vastgesteld dat verzoeker ten laste is van zijn broer. Ook een nieuw attest van de belastingdienst d.d. 22/12/2022 wordt voorgelegd. Uit dit attest van onvermogen blijkt ook dat verzoeker niet over inkomsten beschikte ten tijde dat hij nog in Marokko verbleef (samen met zijn broer). Omdat verwerende partij de inkomsten vraagt uit het verleden (wanneer verzoeker nog in Marokko verbleef), betrof dit attest de inkomsten uit 2017. In het dossier zat al een attest van de belastingdienst van 03/09/2021 waaruit reeds bleek dat er geen belastingen moesten worden betaald bij gebreke aan inkomsten. Er werd ook een nieuw administratief attest voorgelegd van het gemeentebestuur d.d. 20/01/2022 waaruit blijkt dat uit onderzoek is gebleken dat verzoeker geen werk en geen inkomsten heeft.

Voormelde attesten kan men niet wegzetten als verklaringen op eer aangezien dit geen verklaringen betreft van verzoeker, doch wel van de bevoegde administratieve overheden die handelen over de inkomsten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende te aanvaarden dat verzoeker niet over inkomsten beschikte ten tijde dat hij in Marokko verbleef (en ook nadien). Ook diende zij te aanvaarden dat verzoeker zijn broer is gevolgd naar Frankrijk en daar samen gewoond hebben in de periode 2019 tot september 2021. Dit blijkt ook uit de overgemaakte stukken. Vervolgens zijn zij samen verhuisd naar België. Verzoeker is dus steeds financieel afhankelijk geweest van zijn broer, wanneer hij in Marokko verbleef, wanneer hij in Frankrijk verbleef en ook heden wanneer men samen woont in België.

De broer werkt momenteel ook niet meer in Frankrijk, doch wel in België

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten laste is van zijn broer en dat zij reeds jaren deel uitmaken van hetzelfde gezin.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk.

Dat verzoeker niet beschikt over inreis- en uitreisstempels in zijn paspoort betekent niet dat hij niet ten laste zou zijn van zijn broer. Dat men illegaal het land binnenkomt betekent uiteraard niet dat men niet afhankelijk zou zijn van de broer of deel zou uitmaken van zijn gezin of ten laste zou zijn. Het belang dat de Dienst Vreemdelingenzaken hecht aan de stempels in het paspoort is kennelijk onredelijk. Uit het feit dat het paspoort werd afgeleverd in Frankrijk volgt integendeel dat hij heeft samengewoond bij zijn broer die in Frankrijk werkte en samen woonden op hetzelfde adres. Op het paspoort staat het adres vermeld waar verzoeker verbleef, dat overeenkomt met het adres waar de broer verbleef, waaruit dus volgt dat zij samenwoonden en dus deel uitmaken van hetzelfde gezin.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte meent dat er geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden aan de attesten van de Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker geen inkomsten heeft en dus afhankelijk is van het inkomen van zijn broer. Deze documenten hebben allesbehalve een gesolliciteerd document zoals in de beslissing wordt gesteld. Deze documenten zijn helemaal niet irrelevant zoals wordt beweerd. Het is trouwens niet omdat verzoeker recent nog attesten is gaan opvragen in Marokko dat deze

geen betrekking zouden hebben op de periode dat verzoeker nog in het land van herkomst verbleef. Er werden ook attesten voorgelegd die uitdrukkelijk vermelden dat deze betrekking hebben over de periode dat men nog in Marokko verbleef, nl. uit de periode 2017. Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in 2017 in Marokko verbleef. Immers in de motivering leest men dat verzoeker in juli 2018 een visum aanvroeg voor Frankrijk, hetgeen werd geweigerd, zodat hij tot minstens juli 2018 in Marokko verbleef (en zonder inkomsten was hetgeen blijkt uit het attest van onvermogen van voordien). Verzoeker is in 2019 naar Frankrijk gekomen. Hij brengt een factuur voor van maart 2020 zodat verwerende partij wel degelijk kan vaststellen dat hij in de periode 07/2018-03/2020 Marokko verlaten heeft om zijn broer te vervoegen in Frankrijk.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte ook geen rekening heeft gehouden met de periode in Frankrijk dat men heeft samengewoond en verzoeker ook reeds onderhouden werd door zijn broer. De bewering van Dienst Vreemdelingenzaken dat het wonen op hetzelfde adres niet noodzakelijk betekent dat men ten laste is, gaat voorbij aan het feit dat verzoeker nooit een inkomen heeft gehad en dus niet voor zichzelf kon zorgen en dus volledig afhankelijk was van zijn broer die hem steeds heeft onderhouden. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan betwisten dat men al jarenlang samenwoont, zowel in België, Frankrijk als Marokko en dat verzoeker zelf niet over eigen inkomsten beschikte.

Uit de documenten die verzoeker heeft overgemaakt blijkt genoegzaam dat verzoeker ten laste is van zijn broer en deel uitmaakt van hetzelfde gezin. Verzoeker werd reeds jaren voor zijn vertrek naar Frankrijk onderhouden door zijn broer. Hij woont met zijn broer sedert circa november 2019 in Frankrijk. Zij zijn samen naar België gekomen in oktober 2021. De jarenlange samenwoning en het levensonderhoud door de Spaanse broer werd door verzoeker bewezen. Heel wat bewijsstukken werden voorgelegd zoals de inkomsten van de broer, attesten dat verzoeker zelf niet over inkomsten beschikt en al jaren onderhouden wordt door de broer en dat men niet afhankelijk is van de financiële hulp door het OCMW.

De overgemaakte stukken zijn afdoende bewijs van de gestelde voorwaarden. Alleszins is de beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet staat dan ook vast.

Dat de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet geschonden worden door verwerende partij door de verblijfsaanvraag van verzoeker te weigeren. Dat verzoeker conform artikel 47/3 aangetoond heeft dat hij aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan. Bijgevolg was verwerende partij dan ook niet gerechtigd om de aanvraag tot verblijf te weigeren. Voormelde bepalingen worden door verwerende partij veel te strikt toegepast.

10.3. Dat er ten onrechte aan verzoeker het bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen naar de artikelen 74/14§3, 1°, 4° en 6°. De twee laatste bepalingen zijn afgeschaft of niet van toepassing. De enige reden waar men zich op kan steunen om onmiddellijk het bevel te geven is een risico op onderduiken.

Art. 74/14. bepaalt (...)

Dat er geen sprake kan zijn van risico op onderduiken aangezien verzoeker spontaan zelf zijn adres heeft meegedeeld aan verwerende partij. Dat verzoeker een tweede verblijfsaanvraag heeft ingediend op basis van veel nieuwe stavingsstukken (op basis van een verschillende situatie trouwens), verantwoordt wel degelijk dat een nieuwe aanvraag wordt ingediend en kan geenszins beschouwd worden als misbruik van de procedure laat staan risico op onderduiken.

Verwerende partij schendt dan ook artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

10.4. Dat een dergelijk handelen ook een manifeste schending is van de zorgvuldigheidplicht die rust op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat men geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Zo heeft men ten onrechte geen rekening gehouden met verschillende documenten die werden overgemaakt door verzoeker zoals nieuwe bewijzen dat men geen inkomsten heeft, dat men jarenlang heeft samengewoond in verschillende landen, dat men geld heeft overgemaakt, enz.

Dat verwerende partij ten onrecht geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden afgegeven. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het dossier niet goed bestudeerd en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

10.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: (...) Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker volledig afhankelijk is van zijn broer om te voorzien in zijn levensonderhoud. Er werd geen rekening gehouden met de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt. Er werd geen rekening gehouden met zijn gezinstoestand.

10.6. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt: (...)

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Het gaat hier om een algemeen beginsel van administratief recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede van het hoorrecht verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 September 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 September 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu ook van toepassing.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C- 349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt.

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfswet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

Bij het nemen van bestreden beslissing is verzoeker niet gehoord.

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen wanneer hij exact het land van herkomst heeft verlaten, sinds wanneer hij samenwoont bij zijn broer in Frankrijk, had hij kunnen uitleggen dat de nieuwe attesten van onvermogen geen verklaring op eer uitmaken.

Deze verklaringen hadden een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht manifest heeft geschonden.

10.7. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : (...)

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn broer. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele en materiële motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3, artikel 62, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, en schendt het artikel 8 EVRM, en het hoorrecht.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd omdat zij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de vereiste voorwaarden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij op 21 november 2023 (lees: 2022) gezinshereniging aanvraagde met haar broer, zijnde B.A., A., van Spaanse nationaliteit, dat zij gezinshereniging aanvraagt op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet conform artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij reeds eerder een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende die werd geweigerd en geeft vervolgens weer welke documenten ter staving van bovenstaande voorwaarden werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag en licht bij enkele stukken concreet toe waarom deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het voldaan zijn aan de voorwaarden. Er wordt vervolgens gesteld dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende hebben kunnen aantonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat het gegeven dat zij op 11 januari 2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze

vaststellingen, dat voor zover zij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, opgemerkt dient te worden dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, dat het gegeven dat zij sedert 11 januari 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat louter het gegeven dat zij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, immers niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat immers de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De verwerende partij besluit in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De verzoekende partij wordt daarnaast op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij motiveert in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer, de referentiepersoon, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken kan worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enzovoort, pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden, dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko, dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt, dat uit haar administratief dossier evenmin blijkt dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten er in het administratief dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig dienen te zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. Tot slot stelt de verzoekende partij dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er op grond van artikel 74/14, §3, 1° een risico op onderduiken bestaat. De verwerende partij licht dit concreet toe als volgt: *“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.06.2022 dat hem op 21.06.2022 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Dit beroep werd overigens op 02.09.2022 verworpen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.”* en *“6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende op 11.01.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging met zijn Spaanse broer op grond van artikel 47/1, 2°. Deze aanvraag werd op 17.06.2022 geweigerd. Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenzaken (arrest RvV n° 277 599). Ondanks dit arrest diende betrokkene al op 21.11.2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij grotendeels*

dezelfde stukken werden voorgelegd als bij de eerste aanvraag.. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinsherenging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken."

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing en het bestreden bevel zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

3.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 november 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar broer B.A., A. van Spaanse nationaliteit.

3.7. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ook: Hof van Justitie of HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen

die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woord „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-banden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is “begeleiden”), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is “vervoegen”). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

3.8. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij enerzijds reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, en anderzijds reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift beide motieven.

3.9. Door louter te stellen dat zij veel documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij ten laste is en deel uitmaakt van het gezin van haar Spaanse broer, dat zij heel wat nieuwe documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar broer, dat haar feitelijke situatie en haar band met

haar broer goed gekend is door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij conform artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond dat zij aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan en de verwerende partij bijgevolg niet gemachtigd is om de aanvraag tot verblijf te weigeren, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij ten laste is van haar broer en dat zij reeds jaren deel uitmaken van hetzelfde gezin, dat zij steeds financieel afhankelijk is geweest van haar broer wanneer zij in Marokko verbleef, wanneer zij in Frankrijk verbleef en ook heden wanneer zij samenwonen in België, dat uit de documenten die zij heeft overgemaakt genoegzaam blijkt dat zij ten laste is van haar broer en deel uitmaakt van hetzelfde gezin en dat de overgemaakte stukken afdoende bewijs zijn van de gestelde voorwaarden, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met voornoemde motieven van de bestreden weigeringsbeslissing doch slaagt zij er met dit algemeen betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verschillende documenten die door haar werden overgemaakt zoals nieuwe bewijzen dat men geen inkomsten heeft, dat men jarenlang heeft samengewoond in verschillende landen, dat men geld heeft overgemaakt, enzovoort, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden afgegeven en dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet goed heeft bestudeerd, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nieuwe bewijzen dat men geen inkomsten heeft, dat men jarenlang heeft samengewoond in verschillende landen en dat men geld heeft overgemaakt. De verzoekende partij verduidelijkt daarnaast niet, nog minder toont zij aan, met welk ander overgemaakt stuk de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan met welk element van het dossier en/of welk document dat werd afgegeven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de aanvraag gezinshereniging, zodat niet blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *“alle elementen van het dossier”* en *“de documenten die werden afgegeven”*. Door louter te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet goed bestudeerd heeft, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk.

3.10. De verzoekende partij stelt dat het ontbreken van in- en uitreisstempels in haar paspoort niet betekent dat zij niet ten laste zou zijn van haar broer, dat het gegeven dat zij illegaal het land binnenkomt niet betekent dat zij niet afhankelijk zou zijn van haar broer of geen deel kan uitmaken van zijn gezin en dat de verwerende partij kennelijk onredelijk veel belang hecht aan (het ontbreken van) stempels in haar paspoort.

De verzoekende partij lijkt met haar kritiek uit te gaan van een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing. *In casu* wordt de aanvraag om gezinshereniging niet geweigerd omdat zij het precieze tijdstip van haar aankomst op het Schengengrondgebied niet kan aantonen aan de hand van haar paspoort. De verwerende partij geeft enkel aan dat er, gelet op het ontbreken van visa of in- of uitreisstempels in het paspoort van de verzoekende partij, niet met zekerheid kan worden opgemaakt sinds wanneer zij het Schengengrondgebied, en bij uitbreiding (Frankrijk en vervolgens) België, is binnen gereisd. Zoals uit de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt, dient de afhankelijkheidsband tussen de aanvrager en de referentiepersoon te bestaan in het land van herkomst op het moment dat de referentiepersoon wordt vervoegd of vergezeld. Om het ogenblik van vervoegen of vergezellen te bepalen alsook het land van herkomst te bepalen, *in casu* Marokko dan wel Frankrijk, is het wel degelijk van belang een duidelijk zicht te krijgen op het tijdstip van binnenkomst op het Schengengrondgebied en de situatie op verblijfsvlak voor de komst naar België. Er blijkt bovendien niet dat de verwerende partij in dit verband een paspoort met inreisstempels absoluut heeft vereist, zonder de mogelijkheid te laten voor de verzoekende partij om haar situatie op verblijfsvlak voor de komst naar België met andere bewijsmiddelen aan te tonen. De verwerende partij is ook concreet ingegaan op de overige voorgelegde stukken en heeft beoordeeld of deze kunnen aantonen dat de verzoekende partij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk veel belang heeft gehecht aan (het ontbreken van) stempels in haar paspoort, minstens maakt zij dit met voorgaand betoog geenszins concreet aannemelijk.

Hierbij benadrukt de Raad dat de verzoekende partij, wanneer zij bepaalde verblijfsaanspraken laat gelden tegenover het bestuur, zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen. Zij dient zich

te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart en uit eigen beweging de volgens haar nuttige en relevante stukken en gegevens voor te leggen die vermogen het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon of de bewijzen van deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon te leveren. Nu zij niet reeds de aanvraag tot gezinshereniging opstartte vanuit het land van herkomst en zowel het land van herkomst als het tijdstip van het vertrek uit het land van herkomst om de referentiepersoon in België te vervoegen of te vergezellen wel degelijk essentiële informatie is in de beoordeling, kon de verzoekende partij redelijkerwijze niet onwetend zijn van het belang om in dit verband de nodige bewijsstukken voor te leggen. Dit geldt des te meer nu reeds in de beslissing van 17 juni 2022 werd aangegeven *“Marokkaans paspoort afgegeven op 24.09.2021 te Staarsburg zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.”* Er kon van haar worden verwacht dat zij de voormelde essentiële informatie uit eigen beweging zou aanbrengen bij het bestuur. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling de nodige overtuigingsstukken te verzamelen.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat haar feitelijke situatie en haar band met haar broer goed gekend zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken en in dit verband verwijst naar haar verklaring van 1 maart 2022, merkt de Raad vooreerst op dat geenszins uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voornoemde verklaring, die in de loop van de procedure vermeld in punt 1.1. werd opgesteld, in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, vermeld in punt 1.4., werd voorgelegd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een verklaring waarin zij stelt dat zij altijd al afhankelijk is geweest van haar broer en deel uitmaakt van zijn gezin en dit verder concreet toelicht, doet blijken dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing doch hiermee geenszins het besluit dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, weerlegt of ontkracht noch aantoonst dat dit motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

Met het betoog dat haar broer ook niet meer in Frankrijk werkt momenteel maar in België weerlegt of ontkracht de verzoekende partij evenmin voornoemd motief noch toont zij hiermee aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.12. Wat het motief dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging betreft, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor haar komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Over het ten laste zijn in het land van herkomst, wordt in de bestreden weigeringsbeslissing concreet gemotiveerd als volgt:

- *“Een document van een Marokkaanse bank waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 19.06.2016, 2000 euro ter beschikking van betrokkene maakte. Deze eenmalige geldtransactie van 6 jaar geleden is op zich te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op dit bedrag aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat het geld aangewend werd voor overige doeleinden.(...)”*
- *Attestation de prise en charge (n° 47/22 dd. 15.11.2022), waarin de lokale autoriteiten van B.B. (...) verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Rekeningen uittreksels (met geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene), facturen, inschrijving Basic Fit op naam van de referentiepersoon die allen dateren van na zijn aankomst in België zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij in de periode in Frankrijk ook reeds onderhouden werd door haar broer, laat zij na concreet toe te lichten met welk stuk – waaruit zou blijken dat zij in de periode in Frankrijk ook reeds onderhouden werd door haar broer – de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het betoog is dan ook niet dienstig.

Door louter te stellen dat haar broer haar steeds heeft onderhouden, dat zij reeds jaren voor haar vertrek naar Frankrijk onderhouden werd door haar broer, dat het levensonderhoud door de Spaanse broer door haar werd bewezen, blijkt de verzoekende partij het oneens te zijn met het motief dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, doch slaagt zij er met dit betoog niet in voornoemd motief te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij hiermee aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat in dit verband heel wat bewijsstukken werden voorgelegd zoals de inkomsten van de broer, attesten dat zij zelf niet over inkomsten beschikt en al jaren onderhouden wordt door de broer en dat zij niet afhankelijk is van de financiële hulp door het OCMW, merkt de Raad op dat uit bewijsstukken omtrent de inkomsten van haar broer nog niet blijkt dat de verzoekende partij van hem ten laste is. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij zelf niet over inkomsten beschikt en niet afhankelijk is van financiële hulp door het OCMW, toont evenmin aan dat zij ten laste is van haar broer. Immers is het niet uitgesloten dat de verzoekende partij van een derde persoon ten laste is. Bovendien heeft het niet afhankelijk zijn van de financiële hulp van het OCMW betrekking op de situatie in België zodat de verzoekende partij hiermee geenszins aantoont dat zij door haar broer onderhouden werd voor haar komst naar België.

Wat het attest dat zij al jaren onderhouden wordt door haar broer betreft, waarover de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder stelt dat dit een nieuw attest van 15 november 2022 is dat werd voorgelegd, uitgaand van het gemeentebestuur in Marokko waarin na onderzoek wordt vastgesteld dat zij ten laste is van haar broer, merkt de Raad op dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij dit stuk *“waarin de lokale autoriteiten van B.B. (...) verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon”* mee in rekening heeft genomen, doch heeft besloten dat dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer, welke niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voormeld attest niet kan wegzetten als verklaring op eer aangezien dit geen verklaring betreft van haar, doch wel van de bevoegde overheden die handelen over haar inkomsten, kan de Raad slechts vaststellen dat zelfs als aangenomen kan worden dat de lokale autoriteiten van B.B. “handelen over” de inkomsten van de verzoekende partij, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift, niet blijkt dat deze autoriteiten tevens zicht hebben op de geldstortingen die de verzoekende partij van de referentiepersoon ontvangt. De verzoekende partij betwist in dit verband ook niet dat er geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest werden voorgelegd. De Raad acht het in het licht van het voorgaande dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om over het *“Attestation de prise en charge (n° 47/22 dd. 15.11.2022), waarin de lokale autoriteiten van B.B. (...) verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.”* te stellen dat dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

3.13. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.14. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij drie verschillende attesten heeft bijgebracht van onvermogen uit Marokko waarin staat geattesteerd dat zij niet over enige inkomsten beschikt, dat het, in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent, niet gaat om verklaringen op eer en deze attesten geen gesolliciteerd karakter hebben, dat het hier officiële documenten van de administratieve en bevoegde overheden in Marokko betreft die bevestigen dat zij zonder enige inkomsten, van welke aard dan ook, is, dat deze attesten werden afgeleverd na onderzoek, dat deze attesten dan ook niet zonder meer terzijde kunnen worden gezet, dat er geen reden is om te twifelen aan de inhoud van deze attesten of deze te degraderen tot verklaringen op eer, dat een nieuw attest van de belastingdienst van 22 december 2022 wordt voorgelegd, dat uit dit attest van onvermogen blijkt dat zij niet over inkomsten beschikte ten tijde dat

zij nog in Marokko verbleef samen met haar broer, dat dit attest de inkomsten uit 2017 betrof omdat de verwerende partij de inkomsten vraagt uit het verleden (wanneer zij nog in Marokko verbleef), dat in het dossier al een attest van de belastingdienst van 3 september 2021 zat waaruit reeds bleek dat er geen belastingen moesten worden betaald bij gebrek aan inkomsten, dat er ook een nieuw administratief attest werd voorgelegd van het gemeentebestuur van 20 januari 2022 waaruit blijkt dat uit onderzoek is gebleken dat zij geen werk en geen inkomsten heeft, dat de verwerende partij voormelde attesten niet kan wegzetten als verklaringen op eer aangezien dit geen verklaringen van haar betreft, doch wel van de bevoegde administratieve overheden die handelen over haar inkomsten, dat de verwerende partij diende te aanvaarden dat zij niet over inkomsten beschikte ten tijde dat zij in Marokko verbleef en ook nadien, dat de verwerende partij ten onrechte meent dat er geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden aan de attesten van de Marokkaanse autoriteiten dat zij geen inkomsten heeft en dus afhankelijk is van het inkomen van haar broer, dat deze documenten allesbehalve een gesolliciteerd document zijn zoals in de beslissing wordt gesteld, dat deze documenten helemaal niet irrelevant zijn zoals wordt beweerd, dat het trouwens niet is omdat zij recent nog attesten is gaan opvragen in Marokko dat deze geen betrekking zouden hebben op de periode dat zij nog in het land van herkomst verbleef, dat er ook attesten werden voorgelegd die uitdrukkelijk vermelden dat deze betrekking hebben op de periode dat men nog in Marokko verbleef, namelijk uit de periode 2017, dat uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij in 2017 in Marokko verbleef, dat men immers in de motivering leest dat zij in juli 2018 een visum aanvraag voor Frankrijk, hetgeen werd geweigerd zodat zij tot minstens juli 2018 in Marokko verbleef en zonder inkomsten was, hetgeen blijkt uit het attest van onvermogen van voordien, dat de bewering van de verwerende partij dat het wonen op hetzelfde adres niet noodzakelijk betekent dat zij ten laste is voorbij gaat aan het feit dat zij nooit een inkomen heeft gehad en dus niet voor zichzelf kon zorgen, dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij niet zelf over eigen inkomsten beschikte, merkt de Raad op dat de motieven betreffende het al dan niet vermogend zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtuigend zijn.

Immers zijn de motieven dat een eenmalige geldtransactie van zes jaar geleden op zich te beperkt is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging en dat het "*Attestation de prise en charge (n° 47/22 dd. 15.11.2022)*" beschouwd dient te worden als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aantoonde dat deze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn – voldoende om de vaststelling dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogend was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op een eenmalige geldtransactie van zes jaar geleden en een verklaring op eer in dit verband, aangetoond is dat de verzoekende partij (financieel) ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogend zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dit motief, gelet op vaststellingen in punten 3.12. en 3.13., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogend zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.15. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in het motief dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

3.16. Wat het motief dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging betreft, merkt de Raad op dat de verwerende partij hierover concreet heeft gemotiveerd als volgt:

“-Marokkaans paspoort afgegeven op 24.09.2021 te Straatsburg zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. (...)

-Bewijzen van tijdelijk verblijf van betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon in E. (...) in het arrondissement S. (...): facturen in de periode oktober 2020 - augustus 2021 op naam van betrokkene; kaart van het openbaar vervoer van S. (...) van 20.01.2021, attestation d'hébergement dd. 20.09.2021; gas contract op naam van de referentiepersoon; Covid19 test op naam van betrokkene dd. 05.08.2021. Echter uit het administratieve dossier kan niet worden afgeleid wanneer betrokkene de Schengenzone binnenkwam. Uit het dossier kan enkel worden afgeleid dat hij in juli 2018 een visum type C aanvraag bij het Franse consulaat, hetgeen werd geweigerd. Een tijdelijk verblijf in 2020/2021 op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Frankrijk heeft niet automatisch tot gevolg dat hij daar ook ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. (...)

Betrokkene en de referentiepersoon hebben dus niet afdoende kunnen aantonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene op 11.01.2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Met het betoog dat de verwerende partij diende te aanvaarden dat zij haar broer is gevolgd naar Frankrijk en zij daar samen gewoond hebben in de periode 2019 tot september 2021, dat dit ook blijkt uit de overgemaakte stukken, dat het belang dat de verwerende partij hecht aan de stempels in het paspoort kennelijk onredelijk is, dat uit het feit dat het paspoort werd afgeleverd in Frankrijk integendeel volgt dat zij heeft samengewoond met haar broer die in Frankrijk werkte en dat zij samen woonden op hetzelfde adres, dat het paspoort het adres vermeldt waar zij verbleef, dat overeenkomt met het adres waar haar broer verbleef, waaruit dus volgt dat zij samenwoonden, dat uit de motivering blijkt dat zij in juli 2018 een visum aanvraag voor Frankrijk zodat zij minstens tot juli 2018 in Marokko verbleef, dat zij in 2019 naar Frankrijk is gekomen, dat zij een factuur voorbrengt van maart 2020 zodat de verwerende partij wel degelijk kan vaststellen dat zij in de periode juli 2018 tot maart 2020 Marokko heeft verlaten om haar broer te vervoegen in Frankrijk, dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de periode in Frankrijk dat zij en haar broer hebben samengewoond en dat zij met haar broer sedert circa november 2019 in Frankrijk woont (lees: woonde), gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij een zekere periode met haar broer op hetzelfde adres in Frankrijk heeft verbleven. De verwerende partij stelt hierover echter dat een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Frankrijk niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon. Door louter er opnieuw op te wijzen dat zij met haar broer heeft samengewoond in Frankrijk en door louter het tegendeel te beweren met de stelling dat zij aldus deel uitmaken van hetzelfde gezin, slaagt de verzoekende partij er niet in dit motief te weerleggen of te ontcrachten. Zij toont op die manier evenmin aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

Door louter te beweren dat zij vervolgens samen naar België zijn verhuisd, dat zij samen naar België zijn gekomen in oktober 2021, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Met voormelde bewering en het betoog dat het gegeven dat zij illegaal het land binnenkomt uiteraard niet betekent dat zij niet deel zou uitmaken van het gezin van haar broer, toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer zij in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd en dat zij en de referentiepersoon niet afdoende hebben kunnen aantonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nu aldus onduidelijk is wanneer de verzoekende partij Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd, maakt zij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij en haar broer al jarenlang samenwonen, zowel in België, Frankrijk als Marokko noch dat haar jarenlange samenwoning door haar werd bewezen. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met het betoog dat zij samen naar België zijn gekomen in oktober 2021 en dat het gegeven dat zij illegaal het land binnenkomt uiteraard niet betekent dat zij niet deel zou uitmaken van het gezin van haar broer, geenszins het motief dat een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Frankrijk niet automatisch tot gevolg heeft dat zij er ook deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon.

3.17. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er niet in het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de

Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

3.18. Er blijkt aldus niet dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden weigeringsbeslissing te besluiten dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

3.19. Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.20. De Raad ziet voorts niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, op welke wijze de bestreden beslissing artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat “(o)nverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, (...) de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing (zijn) op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.” – schendt, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

3.21. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad onderzoekt dit middelonderdeel wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou

moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

3.22. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar broer moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, opdat deze band als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie” “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleden wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu stelt de verzoekende partij op zeer algemene wijze dat zij een *“relatie”* heeft met haar broer, in functie van wie zij de aanvraag vermeld in punt 1.4. indiende. Uit de voorgaande uiteenzetting volgt

evenwel dat zij moet aantonen dat er in deze relatie sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan overstijgt.

De verzoekende partij wordt *in casu* echter een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als 'ander familielid' van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de andere middelonderdelen.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar broer niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Nu het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

3.23. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis.

3.24. Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven en haar recht op een familiaal leven en een privéleven, dat het gaat om een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, wijst zij op de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM. De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 8, tweede lid van het EVRM in onderhavig geval geen toepassing vindt, daar het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf.

3.25. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.26. Het enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.27. De verzoekende partij stelt verder dat haar ten onrechte het bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar de artikelen 74/14, §3, 1°, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet, dat de twee laatste bepalingen afgeschaft of niet van toepassing zijn, dat de enige reden waar de verwerende partij zich op kan steunen om onmiddellijk het bevel te geven een risico op onderduiken is, dat er geen sprake kan zijn van risico op onderduiken aangezien zij spontaan zelf haar adres heeft meegedeeld aan de verwerende partij, dat het gegeven dat zij een tweede verblijfsaanvraag heeft ingediend op basis van veel nieuwe stavingstukken en op basis van een verschillende situatie wel degelijk verantwoordt dat een nieuwe aanvraag wordt ingediend en geenszins kan beschouwd worden als misbruik van de procedure, laat staan risico op onderduiken, dat de verwerende partij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt, alsook de zorgvuldigheidsplicht, dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verschillende documenten die werden overgemaakt zoals nieuwe bewijzen dat men geen inkomsten heeft, dat men jarenlang heeft samengewoond in verschillende landen, dat men geld heeft overgemaakt, enzovoort, dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden afgegeven, dat de verwerende partij het dossier niet goed heeft bestudeerd.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 2. (...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en haar betoog betreffende de toepassing van voormeld artikel en de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit kader.

Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende de dertig dagen na de betekening van de bestreden beslissing op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De Raad stelt in dit verband ook nog vast dat *in casu* geen belang kan geput worden uit het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, daar uit de motieven van het inreisverbod van 6 april 2023 blijkt dat een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, enerzijds omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Wat betreft het opleggen van een inreisverbod (van maximum drie jaar) wordt aldus niet enkel verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet: het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering. Uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien de verzoekende partij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven betreffende het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering volstaan op zich reeds om het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar te staven, zodat dient vastgesteld te worden dat het motief dat haar een inreisverbod wordt opgelegd conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet – het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek – een overtollig motief betreft. Nu een eventuele gegrondheid van de kritiek op de beslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek – die besloten ligt in de bestreden beslissing – geen invloed heeft op de wettigheid van het inreisverbod, kan de verzoekende partij ook geen belang putten bij het betwisten van de motieven betreffende de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet uit het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het middel in zover het de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel betreft.

3.28. Inzake de schending van het hoorrecht, wijst de verzoekende partij op artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord. Dit recht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te

eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.29. De verzoekende partij stelt dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen vertellen wanneer zij exact het land van herkomst heeft verlaten, sinds wanneer zij samenwoont met haar broer in Frankrijk en dat zij had kunnen uitleggen dat de nieuwe attesten van onvermogen geen verklaring op eer uitmaken.

De Raad wijst er vooreerst op dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij specifiek voor het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gehoord had moeten worden, kan erop worden gewezen dat zij niet aantoonde dat zij niet alle nuttige toelichtingen had kunnen verschaffen bij het indienen van de aanvraag om gezinshereniging. Dit geldt des te meer nu alle aangevoerde elementen, met name de datum van vertrek uit het land van herkomst, de datum van de start van de samenwoning met haar broer in Frankrijk en de redenen waarom de nieuwe attesten geen verklaring op eer zouden uitmaken, betrekking hebben op de voorwaarden om gezinshereniging te bekomen en dus mee in het kader van de aanvraag hadden kunnen voorgelegd worden. Met haar betoog laat de verzoekende partij tevens na concreet toe te lichten welke specifieke omstandigheden zij hieromtrent in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

3.30. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.31. De Raad stelt betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, in zoverre dit gericht is tegen het bestreden bevel, vast dat in voormelde beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband tussen de verzoekende partij en haar broer in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, nu hij heeft vastgesteld dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van haar broer niet blijkt. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in de bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer, de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar Spaanse broer een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. De verzoekende partij betwist ook niet dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging door de verwerende partij disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partijen.

3.32. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.33. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met

verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.34. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij volledig afhankelijk is van haar broer om te voorzien in haar levensonderhoud, dat er geen rekening wordt gehouden met de concrete situatie waarin zij zich bevindt en dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinstoestand.

3.35. De Raad herhaalt dat er in het bestreden bevel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd als volgt:

“Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. (...) Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinstoestand.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij volledig afhankelijk is van haar broer om te voorzien in haar levensonderhoud, gaat zij eraan voorbij dat uit de bespreking van de voorgaande middelonderdelen niet blijkt dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden weigeringsbeslissing te besluiten dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging of dat er sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij volledig afhankelijk is van haar broer om te voorzien in haar levensonderhoud, minstens toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van het bestreden bevel.

Met het algemeen betoog dat er geen rekening wordt gehouden met de concrete situatie waarin zij zich bevindt, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar ter gelegenheid van haar verzoekschrift toekomt om aannemelijk te maken met welke concrete elementen betreffende haar familie- en gezinsleven, haar minderjarige kinderen of haar gezondheidstoestand de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het bestreden bevel. Zij blijft in dit verband volledig in gebreke.

3.36. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.37. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het bestreden bevel de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.38. Het enig middel gericht tegen het bestreden bevel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER